

ПАМЕТНИКЪТЪ НА ИЛАРИОНЪ МАКАРИОПОЛСКИ^{*)}

Намира се въ градинката предъ Синодалната палата. Направенъ е съ срѣдства на комитета „Иларионъ Макариополски“, една отъ задачите на който, между другото, била да издигне въ София паметникъ на знаменития архиерей.

Основниятъ камъкъ на паметника е билъ положенъ на 21 юни 1925 год съ голѣма тържественостъ. На тържеството присъствуvalи: синодалните старци, министри и на чело съ министър-председателя Алекс. Цанковъ, Столичниятъ кметъ Г. Маджаровъ, представителя на Двореца Груевъ, военните и граждански власти, войскови части отъ Столичния гарнизонъ, учащата се младежъ, делегации на разни патриотични и спортни организации и много броенъ народъ. Следъ кратка молитва Плов. митрополитъ Максимъ прочелъ акта. Следъ него министъръ - председателя произнесъ подходяща за целта речь, а председателя на Комитета проф. М. Арандуровъ прочелъ възпоменателно слово.

Актьтъ, написанъ на пергаментна хартия, билъ поставенъ въ стъклена епруветка, а следъ това сложенъ въ основата на паметника. Върху него била зазидана камена плоча. На край, хорътъ на Николаевъ изпѣлъ пѣсенъ „Заточаването на българските владици“, а военниятъ министъръ генералъ Ив. Вълковъ направилъ прегледъ на войсковите части.

Направата на паметника е била възложена отъ Комитета чрезъ конкурсъ на скулптора Ал. Андреевъ.

Паметникътъ е билъ започнатъ и окончателно привършенъ още презъ сѫщата година.

Направенъ е отъ бѣлъ врачански камъкъ и струва 120,000 лв.

На лицевата му страна е поставенъ бронзовъ барелиефъ на образа на архиерея съ надписъ:

**Иларионъ
Макариополски
роденъ 1812 г. 6 септември —
4 юни 1875 г. умрълъ**

Издигането на паметника е станало по случай петдесетгодишнината отъ смъртта на Илариона Макариополски.

*) Мирското му име е Иларионъ Стояновъ Михайловски. Единъ отъ най-голѣмите и разпалени борци отъ епохата на нашето духовно възраждане и единъ отъ първите ни архиереи. Роденъ презъ 1812 г. въ гр. Елена, а починалъ въ Цариградъ презъ 1875 г. За да се подгответи за духовно лице, следъ като учиъ по славянобългарски въ родния си градъ и по гръцки въ Арбанаси и Търново, Иларионъ Макариополски продължиъ образоването си въ гръцкото училище въ Света-гора, а следъ това въ Гърция и въ Патриаршеското гръцко богословско училище въ Цариградъ.

Поради борбите си съ гръцката патриаршия за църковна свобода, той е билъ изпращанъ на заточение нѣколко пъти. Следъ Севастополската война е билъ рѣкоположенъ за епископъ отъ сѫщата патриаршия подъ името Макариополски и назначенъ за архиерей въ гр. В.-Търново. По желанието, обаче, на търновци той не е заселъ епархията си, а останалъ на служба при българската църква въ Цариградъ. Едва следъ учредяването на българския екзархатъ (1870) Иларионъ заминалъ за епархията си и я управлявалъ две години — отъ 1872—1874 г. Иларионъ Макариополски е основателъ на първото българско духовно училище въ Петрапавловски манастиръ при гр. Лѣсковецъ.